

Ont-wikkeling – worden wie je bent

Ontwikkeling is een woord dat we dagelijks gebruiken. We willen ons ontwikkelen als professional, als ouder, als partner, als sporter of gewoon als mens. Meestal denken we daarbij aan groei. Aan meer kennis, meer ervaring, meer vaardigheden of meer succes. Dat is ook een belangrijke vorm van ontwikkeling. Toch ben ik in de loop van mijn werk steeds meer gaan ontdekken dat er nog een andere beweging bestaat. Een beweging die niet begint met toevoegen, maar met terugvinden.

Vanaf onze geboorte ontwikkelen wij ons voortdurend. We leren lopen, praten, lezen, samenwerken en verantwoordelijkheid dragen. We passen ons aan aan de wereld om ons heen en leren wat nodig is om ons staande te houden. Dat is een gezond en noodzakelijk proces. Maar onderweg gebeurt er vaak nog iets anders. We leren niet alleen wie we zijn, maar ook wie we denken te moeten zijn. We leren sterk te zijn, verwachtingen waar te maken, controle te houden en ons aan te passen aan wat de omgeving van ons vraagt. Veel van die eigenschappen helpen ons in het leven. Tegelijk kunnen ze ervoor zorgen dat we langzaam het contact verliezen met wat werkelijk bij ons past.

Juist daarom spreekt het woord *ont-wikkeling* mij zo aan. Letterlijk betekent het: de wikkels wegnemen. Niet omdat die wikkels verkeerd zijn. Integendeel. Veel ervan hebben ons geholpen moeilijke periodes door te komen. Ze hebben ons beschermd, ons leren aanpassen en ons geholpen om te overleven. Maar bescherming die ooit nodig was, kan later ook een beperking worden. Dan leven we niet langer vanuit vrijheid, maar vanuit gewoonte. Niet vanuit vertrouwen, maar vanuit voorzichtigheid. Niet vanuit wie we zijn, maar vanuit wie we denken te moeten zijn.

In mijn werk zie ik vaak dat mensen hopen te veranderen. Ze willen sterker worden, minder gevoelig zijn, meer controle krijgen of minder last hebben van zichzelf. Gaandeweg ontdekken veel mensen iets anders. Het probleem is meestal niet dat er iets ontbreekt. Veel vaker is de toegang verloren gegaan tot wat al aanwezig is. Tot hun gevoeligheid. Hun kracht. Hun creativiteit. Hun grenzen. Hun vermogen om lief te hebben, te vertrouwen en zich te verbinden.

Ont-wikkeling vraagt daarom niet in de eerste plaats om harder werken aan jezelf. Zij vraagt ruimte. Tijd. En het vertrouwen dat belangrijke dingen mogen rijpen.

Dat is soms best lastig. We willen graag begrijpen wat er gebeurt. We willen oplossingen vinden en weten welke stap we moeten zetten. Toch heb ik geleerd dat juist de belangrijkste veranderingen zich niet laten afdwingen. Ze ontstaan vaak wanneer we bereid zijn even niet direct te handelen, maar nieuwsgierig te blijven naar wat zich van binnen aandient. In de spreekkamer zeg ik daarom soms: *“Laat het maar even pruttelen.”* Niet omdat er niets hoeft te gebeuren, maar omdat wat werkelijk bij iemand past vaak tijd nodig heeft om van binnenuit vorm te krijgen.

Zoals je een grasspriet niet harder laat groeien door eraan te trekken, zo ontwikkelt ook een mens zich niet door voortdurend aan zichzelf te trekken. We kunnen wel de omstandigheden creëren waarin groei mogelijk wordt. Veiligheid. Aandacht. Contact. Ruimte om te voelen, na te denken en ervaringen te laten rijpen. Juist dan ontstaat vaak beweging. Niet omdat iemand zichzelf ertoe dwingt, maar omdat er van binnenuit iets in beweging komt dat gedragen wordt door wie hij werkelijk is.

Ont-wikkeling betekent daarom voor mij niet dat je iemand anders wordt. Zij betekent dat je steeds meer toegang krijgt tot wie je al bent. Dat je leven steeds minder gestuurd wordt door wat je denkt te moeten zijn en steeds meer gedragen wordt door wat werkelijk bij je past.

Dat is geen eindpunt. Het leven blijft veranderen. Wij blijven veranderen. Iedere nieuwe levensfase, iedere relatie, ieder verlies en iedere nieuwe liefde vraagt opnieuw om afstemming. Ont-wikkeling is daarom geen bestemming, maar een manier van leven.

Uiteindelijk gaat het voor mij niet om perfect worden of voortdurend beter worden. Het gaat erom dat je in vrijheid de persoon kunt zijn die je diep van binnen bent, in relatie tot de wereld waarin je leeft. Niet doordat je iets toevoegt aan jezelf, maar doordat steeds meer zichtbaar wordt wat er al die tijd al in je aanwezig was.

Roel Klaassen, Juli 2026